ROMÂNIA
TE IUBESC

PAULA HERLO | RAREȘ NĂSTASE
ALEX DIMA | COSMIN SAVU
PAUL ANGELESCU

ne FACEM BINE

Cuvânt înainte de
CRISTIAN LEONTE

O ANTOLOGIE DE FAPTE
EXTRAORDINARE VĂZUTE
ȘI VORBITE LA

ROMÂNIA TE IUBESC

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Bogdan Tănasă – dar din dar se face casă

PAULA HERLO

În dulcele târg al Ieșilor se scrie o poveste despre bunătate, credință, solidaritate și compasiune. Iar autorul ei e un tânăr domn din Iași care de cinci ani face magie cu viețile unor copii pe care îi scoate din secolul XIX și-i aduce în prezent, folosindu-se de instrumentul secolului: Facebook.

Ușile culisante ale aeroportului din Iași s-au deschis, iar în holul gol stătea un domn cu flori în mână. Era martie, 2015. La prima vedere mi s-a părut o combinație între actorul principal din *Prison Break* și vărul meu Adi, care are cei mai mari, cei mai negri și cei mai buni ochi pe care îi știu eu. Un dur cu tatuaje, dar cu privirea omului bun, mânat permanent de câte-o treabă. Era Bogdan Tănasă, bărbatul despre care citisem pe Facebook că ridicase o casă pentru o familie cu copii sărmani.

Mi-a luat puțin să-mi dau seama că, dacă în copilăria noastră s-ar fi diagnosticat ADHD-ul, Bogdan trecea sigur prin verificări, pentru că n-are astâmpăr. De cum am urcat în mașină, și-a frecat mâinile și-a zis:

— Șî? Mergim?

Șî-am mers. Direct spre Broșteni, spre casa pe care abia o construise pentru șase frați abandonați de mama lor. Era decembrie 2014 când i-a căzut sub ochi un articol dintr-un ziar local unde era descrisă situația tragică a șase frați din Broșteni care creșteau în condiții inumane.

Cel mai mic spunea în interviu că și-ar dori o mașină cu telecomandă, pentru că văzuse una la un copil de la grădiniță, care nu-l lăsase s-o atingă.

Aici intervine soția lui Bogdan, Mădălina, o blondă superbă cu ochi albaștri, pe care o iubește din adolescență.

— Mi-a arătat reportajul și a zis: „Hai, repede, să strângem tot ce avem pentru ei.“ În primul rând am căutat mașina cu telecomandă, nu?!, își amintește zâmbind, în timp ce se așază lângă soțul ei, la care se uită lung și cu drag.

Îl știe pe de rost și vorbește despre el cu emoția femeii care și-a găsit jumătatea. Au construit totul singuri și împreună sunt și-n povestea asta care pare desprinsă dintr-un basm ce începe cu „A fost odată...".

Bogdan reia șirul amintirilor.

— Am lăsat un comentariu în subsolul articolului și am invitat și alți oameni care vor să ajute să mă sune.

Primul a fost patronul unei fabrici de confecții, Aurelian, care își amintește prima lor conversație.

— Am pus repede mâna pe telefon și zic: „Pot să dau și eu ceva?"

— Ne-am întâlnit ca proștii, râde Bogdan.

— Am fost într-un supermarket, am cumpărat ceva repede, ne-am întâlnit pe ploaie, răspunde Aurelian, în vreme ce Bogdan dă să spună ceva.

— Salut, salut! intervine așadar Bogdan.

— Nu puteam să mă duc și eu, aveam ceva...

— Auditul, îl completează Bogdan.

— Aveam niște probleme.

— Du-te, frate, tu și vorbim după, îi ia Bogdan vorba din gură și redă încheierea discuției de atunci.

Și dus a fost. Cu ce primise de la Aurelian și ce băgase Mădălina în dubița firmei lui, a ajuns în fața casei familiei Răuțu. Încărcat cu jucării, hrană și lemne, a intrat pe poarta casei din pământ în care a găsit șase copii, ghemuiți într-un pat. Pe plapumă era noroiul pe care îl aduseseră din curte. Tatăl făcea o mămăligă pentru cină, lângă ciorba pregătită de bunica ce locuia în apropiere. Cel mai mare stătea lipit de hornul sobei cu varul scorojit, prin care se vedea că primise atâtea straturi câte suflete încălzise în cei șaizeci de ani de când fusese construită. A fost atât de șocat de imaginea copiilor murdari, cu haine rupte, expuși pericolului de a fi intoxicați cu fumul scos de sobă, încât a scos telefonul și a început să filmeze.

Era decembrie 2014 când i-a căzut sub ochi un articol dintr-un ziar local unde era descrisă situația tragică a șase frați din Broșteni care creșteau în condiții inumane.

— Cum te cheamă?

— Marian...

— Florin...

— Cum?!

— Florin!

— Florin? Și pe tine?

— Ștefănel.

Trecuseră trei luni de când mama plecase de acasă și nu mai dăduse nici un semn. Copiii, toți băieți, au rămas cu tatăl lor, muncitor cu ziua la ferma din sat. Când s-a trezit cu șase guri de hrănit, n-a știut încotro s-o apuce. Ca să facă mâncare, băga pe foc cârpe, pentru că bani de lemne nu avea. Pe măsură ce primea aceste informații, Bogdan înțelegea că nu poate să-i lase așa. A pornit camera telefonului și a lansat primul strigăt de ajutor.

— Ia uite ce fericiți sunt! spunea în timp ce copiii desfăceau pachetele cu jucării și haine. Trebuie ajutați oamenii! Uitați și voi! Trebuie ajutați! Nu sî poati, nu sî poati, oameni buni! Trebui' să-i ajutăm! Uitați, mâncarea lor de astăzi!

Pe plită stăteau o oală cu ciorbă de cartofi și mămăliga. Bogdan continua să filmeze.

— Uiti, Aureliane, tată! Uiti ci faptă bună am făcut noi! Rog toți prietenii mei cari pot sî mî ajuti cu ceva: materiale de construcții, orice, termosistem. Haideți, fraților, sî fașim o faptî bunî, să-i ajutăm pi oameni. Nu sî poati, nu sî poati!

Aurelian a primit mesajul chiar în seara aceea.

— Mi-a trimis un filmuleț, m-am dus și eu după aceea cu el la copii. Noroiul era de la poartă până la pat, inclusiv în casă. Deci până la plăpumioara aceea era noroiul pe jos.

— Cine mai lipsește de-aici? l-a întrebat pe unul dintre băieți.

— Todirel.

— Todirel și atât?

— Todirel și Mihăiță.

— Și Mihăiță?! Mihăiță e ăla mic, nu?

— Da.

— Câți ani are Mihăiță?

— 5 ani.

Pe Mihăiță avea să-l găsească câteva zile mai târziu în casa bunicii, care locuia la câțiva kilometri distanță și avea grijă și de cei mari. Venise iar cu mâncare și cadouri strânse de la toți prietenii lui. Din nou, Bogdan a simțit nevoia să filmeze.

— Ăsta e cel mic, pe care nu l-ați văzut zilele trecute, și ea e doamna. Uitați, oameni buni, ce copii ați ajutat! Ce ne faceți de mâncare? Stăm și noi la masă. Cartofi? Foarte bine!

— Nu-i bun?! întreabă bunica.

— Da, foarti bun! se auzea vocea cu accent moldovenesc a lui Bogdan, în vreme ce pe ecranul telefonului apăruse imaginea unui copil cu ochii mari.

Pe cap avea o căciulă de lână și stătea lângă un lighean plin cu știuleți de porumb pe care Mihăiță îi curăța. Nu spunea nimic, pentru că nu putea să vorbească. Doar zâmbea și curăța porumb.

— Câți ani aveți? o întreabă Bogdan pe bunică.

— 80 de ani împliniți am eu, răspunde bătrâna, care se uita surprinsă spre bărbatul din casa ei care îi părea și dubios, și bun în același timp.

„Haideți, fraților, sî fașim o faptî bunî, să-i ajutăm pi oameni. Nu sî poati, nu sî poati!"

Privind-o, aveai în minte imaginea tuturor bunicilor de la țară cu baticul gros și ilicul tricotat model bob de orez. N-a zâmbit deloc cât timp Bogdan a stat de vorbă cu ea. Nu înțelegea de unde apăruse bărbatul ăsta cu brațele tatuate, și ce căuta în oalele ei. De ce venise cineva de la oraș în casa lor? Copiii nu ieșiseră niciodată din comună, iar ea era în puteri când fusese ultima dată la Iași.

Despre Mihăiță i-a spus scurt că are o deficiență de vorbire. Spunea doar câteva cuvinte. Cel mai des „mama". Bogdan înregistra totul pe telefon.

— Uite, Mitică, unde au ajuns lucrurile tale, Mitică. Bravo ție! Cătălin, toți cei care mă ajutați, uitați, fraților, trebuie ajutați oamenii ăștia, cu adevărat trebuie ajutați!

Așa vorbea Bogdan cu prietenii lui de pe Facebook. Îi aducea în casa copiilor prin intermediul telefonului, ca să vadă cu ochii lor unde ajung cadourile pregătite. Bogdan a înțeles încă de la prima vizită că viața pruncilor era în pericol, pentru că soba scotea fum în casă.

— Jur, jur că o să fac casa asta! Jur că o să-i ajut s-o învelim, s-o facem frumoasă, se auzea vocea lui pe înregistrările făcute în acele zile, în care dăduse piept cu o realitate ce-i era străină.

Nici familia lui nu fusese bogată, dar sărăcia în care creșteau copiii aceia l-a copleșit. După prima vizită a știut că trebuie să se întoarcă și să repare soba. Altfel, se gândea că va citi despre ei în ziar că au murit intoxicați cu monoxid de carbon.

— Asta e soba. O dărâmăm și o refacem. Uită-te și tu ce-i aici, ce fum scoate. Paturi trebuie cumpărate, cearșafuri, parchet pe jos, două camere să amenajăm.

După cea de-a doua vizită, avea un plan pe care i l-a împărtășit soției.

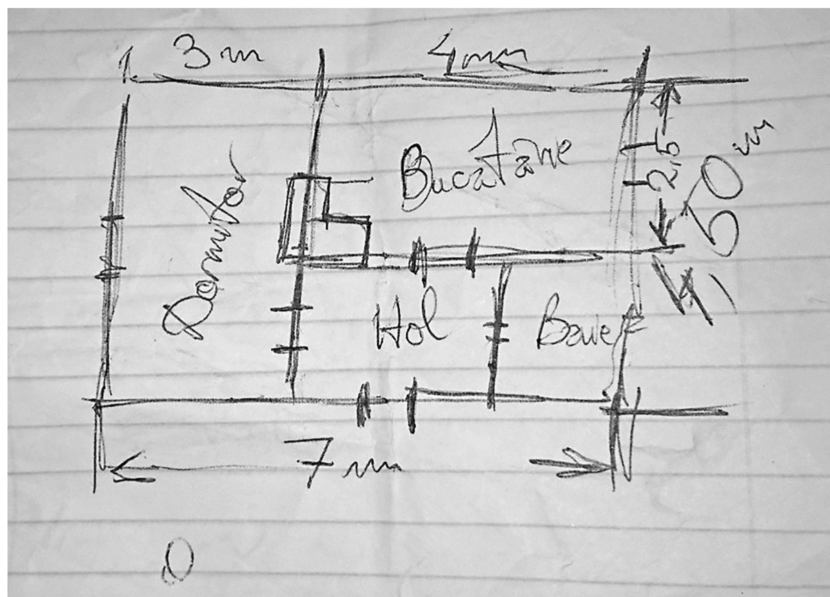
— Când am văzut cât costă materialele de sobă, și când m-am dus să fac soba, am zis: n-are rost să arunc eu banii ăștia degeaba, hai să facem o casă! Cât poate să coste?!

O întrebare la care și-a răspuns punând pe hârtie o listă cu câteva materiale. L-a întrebat pe sobar dacă se pricepe la construcții, iar el i-a spus că da, așa că Bogdan i-a cerut să deseneze planul unei case.

— Cum vrei să fie? a întrebat sobarul.

— Cât mai simplu, să aibă baie, o mică bucătărie și două camere.

— A făcut el cu pixul un plan, continuă să povestească Bogdan, iar apoi ne-am apucat să calculăm cât e BCA-ul. Cât poate să ne coste, m-am întrebat? Hai să facem!



Acesta a fost începutul unei aventuri care avea să-l plimbe prin copilăria lui, să-l aducă în prezent, să-l scuture și să-i așeze viața pe noi piloni. Cu noua casă construită pentru copii își construia de fapt un plan de terapie pentru sufletul lui. Cu fiecare cărămidă de BCA pe care o așeza în pereți, mai dărâma un zid din multele ce și le așezase în jurul propriei suferințe.

A calculat că l-ar costa vreo cinci mii de euro. S-a gândit că el și prietenii lui pot să pună ban pe ban ca să strângă această sumă. L-a sunat din nou pe Aurelian, care între timp îi devenise prieten, și i-a spus planul.

— Eu cu el am început și am zis: „Băi, nebunule, ai mai făcut construcții?“, spune Aurelian. Zicea: „Nu!“ „Nu te apuca acum“, i-am spus. Planul meu era să strângem materialele mai întâi. Dar el a avut o nebunie: spunea că vrea să-i mute în casă până de sărbători!

Și-a dus familia la Broșteni, soția și fiul în vârstă de 4 ani, și i-a anunțat pe cei șase copii că se vor muta în casă nouă. Deja știa ce putere aveau filmele postate pe Facebook, așa că a filmat din nou momentul.

— Hai, Luca! Fă cunoștință cu băieții! Uite un prieten nou. Hai, du-te și fă cunoștință cu el. Ei sunt băieții. Astăzi am venit să vă spunem că o să vă facem o casă nouă.

Desenul făcut cu pixul de sobar s-a transformat într-un plan de casă adevărat, făcut de un expert care văzuse povestea pe Facebook. În plină iarnă, s-au apucat de săpat fundația, care a fost turnată într-o săptămână. Bogdan filma fiecare pas, și vedea cum visul lui se ridică ușor, ușor. Curând avea să-și dea seama că nu mai pot susține financiar proiectul doar el și cei câțiva prieteni.

— Am zis că nu mai pot singur să susțin, așa că am vorbit cu prietenii să mă ajute, și așa am ajuns la Facebook. Am zis: hai să punem! Dacă vrea cineva să doneze, donează, dacă nu, să dea share.

Așa s-a născut comunitatea CASA SHARE, care azi numără 170 000 de utilizatori. A făcut un cont pe Facebook și a postat filmările din primele zile, cerând ajutor. Mesajul lui a ajuns la urechile a zeci de mii de români din țară și din străinătate, iar unii dintre ei au reacționat donând bani sau materiale de construcții.

În numai câteva luni, 20 000 de oameni dăduseră like paginii, așteptând cu sufletul la gură deznodământul poveștilor postate. Noua casă s-a ridicat într-o lună și jumătate, timp în care s-a muncit de dimineață până seara. Bogdan era acolo și înregistra ceea ce avea să devină filmul unei frumoase nebunii.

— Copii, următoarea iarnă veți fi oameni. Mulțumesc, băieți, mulțumesc tuturor celor care m-ați ajutat. Mulțumesc!

În trei săptămâni casa era ridicată. Cu muncitori plătiți din donațiile strânse. La casă au muncit și prietenii lui Bogdan veniți în vacanță din străinătate. Ștefăniță Timofte a fost coleg de clasă cu Bogdan în școala din Popricani, și a mers imediat să ajute când a auzit povestea. De fapt, acolo, în Popricani, unde s-a născut Bogdan, e și locul unde el a învățat să dăruiască.

I-am ascultat povestea în mașină în lungul drum pe care l-am făcut de la aeroport până la Broșteni. A vorbit mult, iar eu mi-am luat timp să ascult vorbele unui om a cărui poveste de viață avea să includă un erou care a ajutat copilul Bogdan Tănasă.

A rămas orfan de mamă când era la liceu. Avea 13 ani. Era mare și totuși încă un copil, nepregătit să ia viața în piept.

— Tata nu era prea implicat. Eu la vârsta de 14 ani făceam bani. Vindeam fotografii. Trebuia să găsesc o cale să-mi fac singur viața.

Frații mai mari erau suficient de mari să trăiască pe picioarele lor, dar el era copil. Iar pierderea mamei a însemnat pierderea sensului vieții. Avea 13 ani și multe visuri. Tatăl, poate copleșit de pierderea soției, n-a știut cum să i le transforme în realitate. Un an mai târziu, la orfelinatul de peste drum de casa lui din Popricani, a venit o echipă de voluntari englezi ca să renoveze casa copiilor abandonați. Bogdan știa o boabă de engleză, pentru că fusese îndrăgostit de profă și, na, doar nu era să pară un prost în fața ei. Englezii l-au plăcut pentru că era descurcăreț, voluntar, peste tot în același timp. La început a făcut voluntariat. Era la liceu și stătea în permanență în preajma englezilor care veniseră de departe să ajute niște copii amărâți.

Cu noua casă construită pentru copii își construia de fapt un plan de terapie pentru sufletul lui, mai dărâma un zid din multele pe care și le așezase în jurul propriei suferințe.

— La ei am văzut ce înseamnă să faci un bine, să ajuți fără să primești nimic. Ei veneau de la 3000 de kilometri... Chiar i-am și întrebat: „De ce veniți atâta drum?“ „Ca să facem un bine.“

Și, iată, englezii deveniseră eroii lui, care aveau să-i dea un sens în viață.

După liceu, a plecat la noii prieteni, în Anglia. Nouă ani a trăit la Londra, lucrând în domeniul textil. El făcea legătura între investitorii englezi și mâna de lucru din România. La un moment dat, revolta copilului rămas prea devreme pe propriile picioare și-a găsit ascultare într-un anturaj dubios, așa că englezii l-au expulzat din țară. Era o bandă de falsificatori de carduri, dar Bogdan nu participase la infracțiuni. Stătuse doar în preajma lor, iar asta l-a costat interdicția de a mai intra o vreme în Marea Britanie.

— Probabil că ce fac acum e și o mântuire pentru mine, din cauza lucrurilor rele pe care le-am făcut. Spun tot timpul că ce mi s-a întâmplat în Anglia e o lecție pe care am învățat-o.

După ce s-a întors în țară, a făcut mici afaceri. Iubita lui, Mădălina, revenise și ea din Grecia, unde fusese la lucru. S-au căsătorit, iar un an mai

târziu, în 2011, s-a născut fiul lor, Luca. Când l-am întâlnit pe Bogdan, se pregătea să deschidă o fabrică de combustibil ecologic, ridicată cu fonduri europene în valoare de 100 000 de euro.

— Paiele de pe câmp se taie, și faci bricheți de pus pe foc.

Mai târziu, când ne-am revăzut, avea să-mi spună:

— Eu chiar vreau să-i mulțumesc lui Alex Dima că, de când a mai pus frână la păduri, oamenii cumpără de la mine material de băgat pe foc.

Fabrica este în satul lui natal. Nu i-a fost ușor să răzbată. Birocrația, lipsa de interes a funcționarilor, indolența l-au făcut deseori să se revolte și să recurgă la măsuri extreme.

— Ai mai dat șpagă de când te-ai întors din Anglia? îl întreb.

— Nu! Nu vreau să dau șpagă, răspunde Bogdan și se încruntă ușor.

— Nu! El nu e omul cu șpaga, îl completează soția lui, Mădălina.

— Și? Cum răzbați? insist eu.

— Recurg la măsuri extreme, îmi pun cortul în fața Finanțelor...

Aici l-am simțit de-al meu. Omul care nu pleacă capul în fața instituțiilor statului, care-și cunoaște drepturile și le cere. Odată s-a legat cu cătușe de o țeavă la Finanțe pentru că nu primea o hârtie pe care o ceruse legal. S-a rezolvat în câteva minute, cu rugămintea directorului de „a nu mai face panaramă“.

Ascultându-l, am avut același sentiment ca atunci când le-am cunoscut pe fetele de la „Dăruiește Viață“. Că, într-un fel, e de-al meu. Om simplu, dar zbătător pentru el și pentru alții. Pentru că vulnerabili sunt doar cei ce n-au învățat încă să lupte. Iar el, Bogdan Tănasă, le-a predat această lecție celor șase frați abandonați de mama încă din primele zile. Îl dusese pe Mihăiță, cel mai mic dintre băieți, la Spitalul „Sfânta Maria“ din Iași, să afle de ce nu poate copilul să vorbească. L-a luat și pe fratele mai mare, Todirel, care atunci avea 15 ani, ca să stea cu el pe perioada internării. După ore de așteptare pe holuri, când le-a venit rândul, Bogdan a fost certat că nu adusese pijamale pentru copii. N-a zis nimic. A strâns din dinți și a plecat să cumpere, însă când s-a întors și i-a găsit în salon așezați amândoi într-un pat de bebeluș cu gratii de fier, a luat foc și a cerut imediat externarea copiilor. A pornit înregistrarea pe telefon și a plecat direct la asistenta-șefă.

— Domnul vrea să-i externeze pe cei doi copii, îi spune asistenta unei doctorițe.

În acest timp Bogdan dădea o declarație scrisă. *...din motive de cazare și bătaie de joc.*

— Spuneți-mi cum vă numiți, vă rog!
— Dar de ce trebuie să spun? se răstește asistenta.
— Trebuie să știu cu cine vorbesc. Pe mine mă cheamă Tănasă Bogdan. Dumneavoastră să-mi spuneți cum vă numiți.
— Dar de ce trebuie să spun eu treaba asta?
— Ca să scriu aici că nu vreți să-mi dați un pat pentru băieți.
— Dar de ce?! Din cauza mea externați copiii?
— Nu știu, doamnă...
— Nu vă dau, nu vă spun. Dar de ce să externați copilul din cauza mea?

A înregistrat toată discuția și a postat toate umilințele pe Facebook.

— Eu mi-am cheltuit banii mei personali să le fac o casă și statul nu poate să le facă niște analize?!
— Astea sunt. Analizele s-au făcut, dar nu se poate...
— Dar de ce mă certați? M-ați luat așa, tare, credeați că mă pierd?
— Nu vă cert!
— Păi m-ați luat cu atitudinea dumneavoastră din prima...
— Nu se poate să-i dau un pat mare, pentru că nu-l am, i-a retezat-o asistenta.

Patronul unui spital privat din Iași a văzut pe rețeaua socială felul în care au fost tratați, și l-a chemat la el cu toți copiii. Li s-au făcut ecografii, analize de sânge și doi dintre ei au fost operați de polipi, în condiții civilizate. Tot în dar au primit de la prietenii lui Bogdan de pe Facebook tratament stomatologic și control oftalmologic. Pentru prima dată în viața lor, cineva se îngrijea de sănătatea lor și le oferea atenție. În același timp, Bogdan căuta soluții pentru ca ei să aibă ce pune pe masă în fiecare zi.

„Dacă nu vezi și nu trăiești într-o societate normală, nici nu știi ce să ceri de la cei care-ți dictează viața în țara ta. Așa și cu ei. Nici nu știau să viseze."

— Văcuță au, am o promisiune pentru un cal. Calul la țară aduce bunăstare!

Iar calul a apărut într-o zi în curtea lor. Tot Bogdan se ocupase să le construiască animalelor un grajd nou, iar cel care a preluat toate atribuțiile a fost Florin, cel mai mare dintre frați. În tot acest timp, casa căpăta contur. Copiii ajutau la ridicarea ei, iar muncitorii erau pe șantier toată ziua. Fiecare progres era înregistrat cu telefonul și postat pe Facebook, pentru ca donatorii să fie la curent.

— Casa e aproape terminată, se aude pe înregistrare. Se pun pavelele, se vopsește gardul. Deci se poate, oameni buni! Numai voință și speranță să avem. Vă mulțumesc, oameni care m-ați ajutat, vă mulțumesc pentru acești copii!

Odată cu construirea casei, Bogdan i-a văzut și pe copii transformându-se. I-a dus la frizer, i-a învățat să se spele și să se îmbrace curat. Și, pentru prima dată în viața lor, au vizitat Iașiul. I-a dus la mall, și tot în premieră au văzut un film la cinema. Le-a arătat lumea, pentru ca ei să înceapă în sfârșit să viseze.

— Într-un fel, i-ai făcut să trăiască experiențele tale. Tu când ai ajuns în Anglia ai văzut ce înseamnă o societate civilizată, îi spun.

— Dacă nu vezi și nu trăiești într-o societate normală, nici nu știi ce să ceri de la cei care-ți dictează viața în țara ta. Așa și cu ei. Nici nu știau să viseze. Eu le-am arătat lucruri, știu acum ce vor de la viață.

Casa de la Broșteni era aproape gata. Copiii se pregăteau să părăsească bordeiul în care trăiseră până atunci, iar Bogdan era din nou cu telefonul în mână ca să le surprindă emoția plecării în prima lor excursie.

— Ultima lor zi în casa veche. Bravo, băieți! Bravo! Vă mulțumesc, oameni buni! Hai, hai la mașini. Acum plecăm spre munte toți. N-au fost niciodată la munte.

Acolo erau așteptați de patronul unei pensiuni din Gura Humorului. Văzuse povestea lor pe Internet, așa că le-a oferit o excursie de câteva zile, timp în care casa lor avea să fie amenajată cu mobilă și electrocasnice.

Câteva zile mai târziu, Bogdan i-a așteptat cu șapte chei în fața casei. Ochii lui negri erau mari și plini de lacrimi. Vechiul bordei dispăruse ca să facă loc noii locuințe. Plita neagră a vechii sobe avea să fie înlocuită de o bucătărie frumoasă cu aragaz, hotă, robot de bucătărie, vase de porțelan și tacâmuri noi. Veceul din curte fusese dărâmat, pentru că în noua casă aveau o baie cu duș, mașină de spălat și toaletă. Celor două paturi în care dormeau înghesuiți le luaseră locul două dormitoare cu paturi supraetajate. Aveau televizor și calculator. Toate donate de oameni impresionați de povestea lor.

— După o lună și jumătate, sunt emoționat, vin copiii! Sunt mulțumit de prietenii mei, care m-au ajutat în nebunia mea de a face o casă în plină iarnă pentru șase suflete care au trăit un calvar până acum. Totul e nou, apă curentă, apă caldă, apă rece în 2015. Meritau copiii ăștia toate condițiile astea.

Și-n timp ce vorbește, primește un telefon. Copiii sunt aproape. Iese în fața porții și se mută fără astâmpăr de pe un picior pe altul. La un moment

dat apare microbuzul, iar Bogdan rămâne pentru câteva secunde fără glas. Primul care primește cheia e tatăl, Vasile.

— Ai grijă de copii! Hai să vă dau și vouă o cheie.

Copiii se apropie de el, dar nu-și pot lua ochii de la casă.

— Știți ce cer de la voi, da? întreabă Bogdan.

— Da! răspunde Florin.

— Ce?

— Să învățăm.

— O să am grijă de voi întotdeauna, mai spune cel ce le devenise al doilea tată, în timp ce-i îmbrățișează.

Tatăl băieților vorbește cu presa venită să vadă minunea de la Broșteni.

— E foarte frumoasă casa. Ce vedeam înainte în filme am eu acum în casă. E foarte frumos.

De la emoția acelor zile trecuseră două luni când i-am vizitat eu, în martie. Copiii veniseră de la școală și erau încântați de vizită.

— E vreunul care ar vrea să plece la Iași și să trăiască în Iași? îi întreb.

— Eu, răspunde Ștefănuț.

— Și eu, spune Todirel.

— Și tu vrei?

— Da, întărește el.

— Mie nu-mi place la oraș, spune cel mai mare, Florin. E prea aglomerat.

— Lui îi place cu calul, cu animalele, intervine Bogdan. Când i-am adus calul l-am lovit în inimă. „Bogdan, îmi spunea, am eu grijă de cal."

— Mama a mai vorbit cu voi? A mai luat legătura cu voi?

— Nu! De mult...

— De mult?

— Sunt certat cu ea, spune cel mai mare, Florin.

Are aproape 17 ani și maturitatea unui bărbat cu responsabilități.

— Doar tu ești certat cu ea? îl întreb.

— Toți!

— Toți sunteți certați? Simțiți că vă lipsește uneori?

— Eu, unul, nu-i simt lipsa, spune Florin în timp ce se uită la Todirel, care tace.

— Lui îi vine a plânge uneori, șoptește Ștefănuț cu gândul la Todirel.

Copilul care plânge e mare. Nu cel mai mare, e al doilea născut. E înalt și brunet, și mă uit la el cu certitudinea că va fi un bărbat chipeș. E cel mai tăcut și cel mai trist dintre ei. Poate că lui, mama, așa cum era ea, îi oferea dragoste, iar plecarea ei, tăcerea de după, tot ce-a trăit de când a plecat l-au

lăsat fără glas. Dintre toți, el e cel mai puțin entuziasmat de noua casă. Se simte singur și neînțeles.

Bogdan știe ce simte băiatul, și mai știe că pălăria pe care și-a pus-o pe cap e mare. După filmare am stat la povești în apartamentul lui din Iași. L-am întrebat ce urmează.

— Nu știu. Îmi ajung ăștia șase și al meu. E suficient. Am și fabrica... nu mai pot. Mi-a scris primarul de la mine, din Popricani, de o familie, dar nu mai am cum. N-am când...

Mă uit la el și știu că acea casă, Casa Share 1, e doar începutul. Are acea doză de entuziasm, nebunie, emoție și bucurie de a dărui pe care am văzut-o la oamenii care schimbă lumea. I-am lăsat vorbă cu ce credeam eu că trebuie să facă (să înființeze o asociație, să ia număr scurt de SMS, să adune donații prin formularul care permite companiilor să direcționeze 20% din profit către o cauză) și am plecat la București. M-a sunat câteva luni mai târziu.

— Mă apuc de Casa Share 2. La mine în sat, la Popricani.

Construirea acelei case a început la scurt timp după despărțirea noastră. În sat se știa povestea familiei Țugurlan. Când am auzit numele, am zâmbit. Broșteni îmi sunase familiar din poveștile lui Creangă, deși era în alt județ, iar Țugurlan mă trimitea la *Moromeții* lui Preda.

Cele șase suflete ale familiei trăiau într-o singură cameră. Cea mai mare fetiță avea 7 ani, a doua 4, iar gemenele, doar patru luni. Tatăl muncea cu ziua, iar mama stătea acasă cu fetele. Bogdan a mobilizat din nou comunitatea și a strâns cei 30 000 de euro de care avea nevoie ca să ridice casa în scurt timp. Doar că, atunci când s-au apucat de lucrări, și-au dat seama că nu au unde să mute copiii pe durata lucrărilor.

Mă uit la el și știu că acea casă, Casa Share 1, e doar începutul. Are acea doză de entuziasm, nebunie, emoție și bucurie de a dărui pe care am văzut-o la oamenii care schimbă lumea.

— Cum vă descurcați? o întreabă o ziaristă pe mama fetelor.

— Foarte greu!

— Cum dormiți?

— Eu cu soțul în partea aia, și arată spre un colț al camerei, fetele mari aici, pe saltea, și gemenele în pătuț.

— A venit un străin și v-a zis „vă fac o casă“?

— Da! răspunde scurt, iar ochii verzi i se umplu de lacrimi.

Georgiana, mama copilelor, a crescut într-un centru de plasament, după ce a fost abandonată. Și-a dorit mereu o casă a ei, dar era un vis prea mare.

Copila mijlocie, cu părul plin de inele negre și ochi asortați, îl întreabă pe Bogdan ce vrea să facă acolo.

— Vreau să vă asigur vouă o casă și un acoperiș deasupra capului, ca să puteți să învățați bine. Să aveți și voi baia voastră, să faceți duș în fiecare zi, că, uite, te-ai murdărit de acuarele.

Cu un simplu share, mare cât o inimă bună, Bogdan a reușit să obțină gratuit o schiță a viitoarei case și să adune câteva materiale de construcții.

— Aici sunt născut eu, în satul ăsta, și m-am gândit că trebuie să dau ceva înapoi comunității care m-a crescut, spune, și-și ascunde buzele lăsând loc unei grimase.

E greu, dar parcă și mai greu să se oprească.

Se hrănea din valul de bucurie ce-i venea de la oamenii pe care îi ajuta. Într-un fel, era ca-n povești, când eroul apărea de nicăieri și-i trăgea înapoi de pe marginea prăpastiei. Apoi, în minutul acela de glorie, în care îi vedea salvați și fericiți, își lua energia pentru următorii oameni de salvat.

Iar Casa Share 3 avea să apară rapid. Vecinii familiei Țugurlan, Gabriela și Andreea, auziseră că rudele nu vor să găzduiască copiii și părinții pe parcursul lucrărilor, așa că s-au oferit să-i primească în casa lor aflată în construcție. Lucrau de multe luni la ea, pentru că n-aveau bani de construcție. Una din camere era funcțională, și le-au cedat-o lor pentru două luni, iar gazdele s-au mutat într-o cameră neamenajată. Gestul lor l-a impresionat pe Bogdan, care s-a oferit să le termine casa. Cu 9000 de euro a reușit să ducă proiectul la capăt.

Casa Share 4 a venit după câteva luni. A aflat de pe Facebook despre drama unei familii cu trei copii din Miroslava, cărora le luase foc casa. Prietenii din comunitate i-au cerut lui Bogdan să se implice. Mama era femeie de serviciu într-un supermarket, iar tatăl lucra în Germania, dar nu câștiga prea mult. Când a ajuns la ei, i-a găsit dormind într-un grajd, pe o plapumă. A cerut ajutor comunității CASA SHARE, și în scurt timp a strâns 18 000 de euro. Casa a fost gata în 28 de zile, iar copiii au văzut pentru prima dată ce înseamnă să ai baie, bucătărie și o cameră doar a lor.

Cea de-a cincea locuință avea să găzduiască o mamă cu opt copii. Când ne-am întâlnit mi-a atras atenția faptul că vorbea repede, de parcă n-ar fi avut timp să stea la povești. De fapt, așa era. Ea era stâlpul familiei. Clădise o casă din pământ singură, cu mâinile ei, ca să-și aducă acasă fata plecată la muncă în Italia, pentru ca pruncii ei să nu mai plângă de dor. Făcuse casa într-o vale, iar de sus, de pe drum, sărea în ochi. Era roz. Bogdan nu i-a dărâmat-o, pentru că știa cât de mult muncise s-o ridice, dar a construit alta, lângă ea. 15 000 de euro a costat, și a fost gata într-o lună și douăzeci de zile.

Toți copiii, opt la număr, merg la școală, deși una dintre fete a vrut să renunțe. Bogdan a convins-o să continue, și a obținut cele mai mari note și mai târziu a reușit să intre la liceu.

Al șaselea proiect avea să-i aducă în față doi copii care creșteau singuri în casa părintească. Simte un nod în stomac de câte ori vorbește despre ei. Mama îi părăsise și plecase la muncă în Italia, iar tatăl fusese arestat. O vreme au stat la bunica lor, de la care au decis să plece într-o zi, pentru că-i bătea. S-au întors în casa părintească și au locuit o vreme singuri. Așa i-a găsit Bogdan, care, în numai trei zile, alături de voluntari, le-a amenajat o cameră frumoasă în care să locuiască în siguranță. Pe băiat l-a ținut mai târziu la școală, la Iași.

A șaptea casă a construit-o pentru opt copii crescuți de o mamă singură, într-o cameră cu două paturi. Bogdan fusese impresionat de efortul ei de a-i trimite pe toți la școală, deși nu avea nici un venit în afară de alocațiile lor. Stăteau într-o casă de pământ cu două camere și dormeau toți nouă în trei paturi. Tatăl îi părăsise după ce se născuse cel mic. În doar câteva săptămâni aveau să se mute și ei în casa nouă, racordată la utilități.

La doar câteva luni distanță, la începutul lui 2016, se apuca de șantier pentru un cuplu de tineri care aștepta un copil. Casa ipotecată de bancă le luase foc, iar ei rămăseseră pe drumuri. Când nu mai aveau nici o speranță, au primit nu doar o casă nouă, a opta din proiect, ci și nași pentru fetița nou născută. Bogdan și Mădălina au ținut-o în brațe la altar.

A noua casă a ridicat-o pentru o familie cu doi copii. Trăiau zilnic cu pericolul că locuința se va prăbuși peste ei. Iar cea de-a zecea a amenajat-o pentru o bătrânică ce trăia în condiții inumane. La cei 85 de ani era singură. N-avea pe nimeni. Chiar pe nimeni. Zilele se scurgeau una câte una, în tăcere. N-o întreba nimeni dacă a mâncat, dacă îi e frig, dacă mai trăiește. Și peste marea suferință de a se simți a nimănui, a mai trăit un necaz. Mica ei casă de chirpici luase foc. Bogdan a găsit-o dormind printre ruine, sub cerul liber. Pereții unei camere erau încă în picioare. Albastrul varului de pe pereți era mânjit de negrul fumului din incendiu. Deasupra sobei era o mare gaură în tavan și acoperiș. Bogdan n-a avut timp să fie surprins de ceea ce vedea, pentru că bunica i-a povestit tot. De ce nu s-a măritat, de ce nu are copii, de ce toată viața a fost de folos celor din jur, iar ei azi nu o mai văd. În doar câteva săptămâni, căsuța ei a fost gata. Femeia a donat casa Asociației, pentru ca după moartea ei să mute alți nevoiași în loc. Bogdan i-a adus în curte o femeie cu copiii ei, alungată din casă de soțul violent. Și uite cum, în doar câteva săptămâni, o bunică singură a primit în dar o casă și o familie.

Povestea familiei din a unsprezecea casă avea să-i sfâșie inima: patru copii rămași orfani de mamă, care pierise alături de alți doi copii în casa lor mistuită de flăcări. Se întâmpla la începutul lui 2016. Dormeau într-o locuință dărăpănată a unor rude, când Bogdan le-a trecut pragul. A lor era scrum. Doar câțiva pereți rămăseseră în picioare. Unul avea var roz, celălalt, albastru. Pe cel roz se vedeau urmele scurse ale unei mâini ce căutase acolo sprijin. Copiii și-au văzut casa în flăcări, pentru că erau la bunici, vizavi. Se uitau la televizor. Mama și frații mai mici n-au supraviețuit flăcărilor. În curtea rudelor, Bogdan o privea pe fata cea mare, Ștefania, de 12 ani atunci, care spăla rufe într-o copaie de plastic albastră. Cea mică, de 8 ani, Vera, dădea de mâncare găinilor, iar băieții, Răzvan, de 14 ani, Alex, de 17 ani, și Ionuț, de 18 ani, își ajutau tatăl la treburile casei. Erau niște copii care nu mai zâmbeau. Munceau ca niște adulți ca să supraviețuiască. Focul le mistuise nu doar ce aveau mai drag, dar și viitorul. Noua casă avea să le dea un nou început ca să-și găsească puterea să meargă mai departe.

Își ducea zilnic copiii la școală cu căruța. Nu lipseau decât când erau bolnavi. Știa că pentru ei asta e salvarea.

Câteva luni mai târziu, Bogdan se apuca iarăși de treabă și avea să predea cheile noii case unei familii cu șase copii care creșteau în frig și mizerie. Mama ieșise dintr-o casă de copii, iar tatăl n-avea loc de muncă. Pe el l-a angajat Bogdan la fabrica lui de combustibil ecologic. Casa Share 12 deschidea așadar un nou capitol în viața unor oameni care până atunci nu primiseră nimic, de la nimeni. Câteva luni mai târziu, stâlpul casei era voluntar pe șantierele caselor construite pentru alți amărâți.

Anul 2016 se încheia cu șase case finalizate și încă un rând de chei dăruit unei mame care își creștea singură cei cinci copii. O femeie mică și slabă, dar cu vorbă hotărâtă. Și-a dat bărbatul afară din casă pentru că era bețiv și nu muncea. Își ducea zilnic copiii la școală cu căruța. Nu lipseau decât când erau bolnavi. Știa că pentru ei asta e salvarea și că doar învățând pot să părăsească acel câmp de la marginea satului unde trăiau. Noaptea, în casă era întuneric ca-n mormânt. Nu se zărea nici măcar o luminiță. Acolo ridicase cu mâinile ei o casă de pământ, fără curent sau apă, în care stăteau cu toții într-o cameră. Ea bătea cuie, ea hrănea animalele, ea ținea casa. Pe toate le-a dus fără să se plângă, dar Cosmin, al doilea născut, i-a uscat ochii de lacrimi. S-a născut cu scolioză, care în timp s-a agravat. La 16 ani, coloana îi era atât de deformată, încât apăsa pe plămâni și băiatul abia mai putea să respire.

— Nu mi se mai usucă ochii de când l-am văzut așa. Nu vreau să muncească, nu vreau să mai facă nimic. Și-ți iau și mașină, Cosmin, mamă. Numai să te văd bine, spune Elena Gârban, mama lui Cosmin.

Băiatul, care până atunci își privise mama vorbind, întoarce capul spre perete ca să nu-i văd ochii albaștri plini de lacrimi. Își pune capul în mâini și stă minute întregi să-și plângă durerea. Un străin le promite o casă nouă, iar lui, că-l va ajuta să se facă bine. Lui Cosmin aproape că nu-i vine să creadă. Operația se poate face doar într-un spital privat și costă 25 000 de euro.

Bogdan n-a plecat din casa lor până nu le-a promis că o să fie bine. Câteva săptămâni mai târziu, aveau o casă nouă cu bucătărie, dormitoare și mai ales energie electrică. Asociația Free Miorița l-a ajutat pe Bogdan să monteze panouri solare pe acoperiș. După ce i-a văzut mutați, a început să strângă bani pentru operația băiatului. Asociația „Salvează o inimă“ i-a devenit partener și, în câteva luni, Cosmin era la București. Venise cu avionul împreună cu mama lui. Era pentru prima dată când pleca din sat. Câteva săptămâni a stat în spital, dar operația a fost o reușită, iar copilul s-a întors acasă mai înalt cu 20 de centimetri.

Când l-am întâlnit mergea aplecat într-o parte. Ducea calul pe câmp. Nu mai putea să facă altceva. Nici la școală nu mai mergea, pentru că avea momente când se sufoca, fiindcă plămânii erau slab oxigenați. Avea microfonul-lavalieră prins de pulover, iar colegul meu cameraman l-a auzit spunând în șoaptă, când se credea doar cu el: *Ajută-mă, Doamne, să plec de-aici!* Băiatul visa să plece din satul lui, pentru că Bogdan îi arătase că viața de dincolo de câmp e altfel. Și, fără să-i audă gândurile, Bogdan i-a îndeplinit și dorința asta. Acum e elev la liceu în Iași și visează să ajungă mecanic.

Casa Share 14 avea să-l aducă față în față cu părinții a trei copii cărora le arsese casa. Tatăl a intrat în foc și a reușit să salveze doar doi. Era noapte, iar un sunet ciudat l-a trezit din somn. A văzut flăcări la mansardă, acolo unde dormeau cei trei copii: doi băieți și o fată. A urcat în grabă și s-a dus la patul băieților, i-a luat în brațe și a sărit cu ei de la etaj. S-a întors să salveze și fata, dar n-a găsit-o în patul ei. Ulterior avea să-și dea seama că ea se trezise, văzuse focul și plecase spre frații mai mici ca să-i protejeze. S-a intoxicat însă cu fum și a căzut lângă patul lor. Tatăl n-a reușit s-o găsească în fumul dens. A ieșit pentru câteva minute afară, să respire, și atunci s-a prăbușit mansarda. Copila rămăsese captivă. Când l-am vizitat în casa nouă construită de Bogdan, aștepta să vină oamenii din sat la parastasul de un an. Eu n-am putut să-l întreb nimic, iar el n-a putut să vorbească. Mi-a arătat poza copilei,

iar durerea lui m-a sfâșiat. Rareori las lacrimile să curgă când sunt pe teren, dar atunci am plâns. Mult.

Un munte de durere am lăsat în casa aceea, ca să plec spre o alta, care ascundea o tragedie la fel de mare. Casa cu numărul 15, care era în șantier în acel moment, urma să găzduiască nouă frați rămași singuri pe lume după ce mama murise răpusă de cancer, iar tatăl își ispășea în închisoare pedeapsa pentru violență domestică. Fratele mai mare și-a asumat responsabilitatea creșterii lor, ca să nu fie duși în centre de plasament.

„Bună ziua de la Casa Share! Copiii fac teme, fiecare cum poate." Era live și arăta comunității cu peste 100 000 de oameni condițiile în care creșteau cei nouă frați.

— Și câți dormiți în camera asta? au fost întrebați copiii.

— Toți! Nouă, răspunde Andreea, cea mai mare dintre fete.

— Nu au lumină de un an și ceva, spune o vecină care mai vine pe la ei să le facă de mâncare.

Asistenta socială din comună a apelat la Bogdan, despre care aflase de pe Facebook. A doua zi a fost în curtea casei și a făcut publică povestea lor.

— Bună ziua de la Casa Share! Copiii fac teme, fiecare cum poate.

Era live și arăta comunității cu peste 100 000 de oameni condițiile în care creșteau cei nouă frați.

— Scot telefonul, fac două, trei poze. Dacă cineva mi-a trimis lemne, le pun seara pe Facebook, iar cei care au donat le văd acolo. Sunt transparent, și oamenii au căpătat încredere. Noi postăm pentru că avem nevoie de geamuri, de tablă, și fiecare poate să facă ceva pentru copiii ăștia. E foarte greu să aduni bani, dar materiale de construcții sau electrocasnice poți aduna ușor.

Ca să termine construcția, i-a trimis pe copii în prima lor excursie într-o pensiune care găzduise până atunci, gratuit, toate familiile ajutate de Bogdan. Asta ca să dea timp voluntarilor să facă ultimele finisaje înainte de venirea familiilor acasă.

În curte îi găsesc pe doi dintre băieții de la Casa Share 1, Todirel și Marin.

— A fost astă-vară la toate casele cu noi, a muncit, și e fascinat de construcții, spune Bogdan despre Marin, copilul care la întâlnirea din urmă cu doi ani îmi spusese că vrea să se facă frizer.

Îi plăceau mai mult construcțiile, și voia să plece în străinătate, așa cum făcuse fratele lui mai mare. Împreună văruiesc un grajd care urmează să adăpostească o vițică donată chiar de ei pentru cei nouă frați.

— E o văcuță acolo, spune Bogdan, și mi-o arată undeva în curte. M-a sunat Marin, de la Casa Share 1, și mi-a spus „dom' Bogdan, am văzut că ați pus pe Facebook că a murit văcuța copiilor. Văcuța noastră are vițel". Și au adus-o aici. Între timp am găsit o vacă de lapte pentru copiii de aici, așa că vițica de la Casa Share 1 va merge la Casa Share 7. Asta am reușit să facem la CASA SHARE: cei ajutați ajută pe alții. E foarte important!

Și-n timp ce noi stăm de vorbă în curte apare o mașină cu lemne. Bogdan face ultimele verificări, pentru că pruncii sunt pe drum.

— E curat. A ieșit bine. Dați și aici oleacă. Dumneavoastră faceți baia, le spune unor femei din sat venite să ajute.

— Cine dintre cei de-aici te-au cunoscut pe Facebook?

— Adriana, patroana unei pensiuni, care încă de la prima casă ne ia copiii în vacanță și are grijă de ei când facem casele, spune Bogdan.

— Mai e cineva care a aflat de Bogdan de pe Facebook?

— Eu, răspunde o tânără pe care n-ai cum să n-o observi. Oamenii o știu de la televizor, unde a participat la o emisiune de stil.

Dana Ashforth e o româncă din Iași plecată la 19 ani să muncească în Anglia. A lucrat ca ospătar și așa l-a cunoscut pe Dave, care avea să-i devină soț. A citit povestea Casei Share 1 și, de atunci, alături de Dave, e implicată în toate proiectele lui Bogdan.

— La fiecare casă mă asigur că sunt aici la inaugurare, spune Dana și zâmbește larg.

— A venit din Anglia, o completează Bogdan. Și ea, și Dave, soțul ei, muncesc cot la cot cu noi. Sunt milionari acolo, iar aici cară sacii de ciment cu spatele.

— Copiii sunt viitorul, intervine Dave. Fie că sunt în România sau în Anglia, totul trebuie să fie despre copii. Față de proiectele umanitare din Anglia, diferența la CASA SHARE e că fiecare pound, fiecare euro merge la caritate, nu în cheltuieli administrative.

Dave și Dana trăiesc în Northampton, la 100 de kilometri de Londra. Au făcut avere împreună înființând case de îngrijire pentru persoane cu afecțiuni psihice. Au vândut afacerea anul trecut și o parte din bani i-au investit în imobiliare și în bucuria de a ajuta copiii de la CASA SHARE.

— E ca și cum plătesc ceva înapoi, îmi spune Dana în timp ce ne bem ceaiul în bucătăria ei din Northampton. Nu știu ce, nu știu cum să explic, mă face să mă simt bine.

Ne uităm împreună la fotografiile copiilor, și-o văd cum se luminează. Le știe tuturor numele și povestea. E la rândul ei parte dintr-o poveste

incredibilă, care se scrie în fiecare zi parcă tot mai frumos. În 2017, ea și Dave s-au căsătorit, și toți banii primiți i-au dăruit copiilor, ca să-i ducă Bogdan la mare și la munte.

— Ei intră în grupul nostru, îi civilizăm, merg la munte, merg la mare, îmi explică Bogdan. Sunt peste 160, însă îi luăm la mare doar pe cei care merg la școală și își îmbunătățesc performanțele. Nu-i vreau premianți, că nu pot fi toți avocați, dar vreau să văd că în loc de 4 iau 6 sau 7.

Întrerupem discuțiile pentru că Bogdan primește un telefon. Copiii sunt aproape, iar el devine emoționat. Așa se întâmplă de fiecare dată. Nu are stare. Merge la poartă și așteaptă microbuzul.

„Să aveți grijă, să învățați bine și să țineți curat!" Îndemnul lui se pierde între râsetele de bucurie ale copiilor ce-și descoperă noua viață.

— Vin copiii! Pregătim cheile... Sunt emoționat. Astea sunt momentele mele!

— Ai făcut o treabă, Bogdaaane, nota 20! spune un localnic venit să vadă reacțiile copiilor.

Cei nouă frați coboară din microbuz, iar lui Bogdan i se subțiază vocea. Îl privesc cu admirație de pe margine. Ne știm de doi ani, și-l simt ca pe un prieten.

— Hai, veniți încoa' să vă arăt ceva. Cum a fost la munte?

— Frumos, răspunde Andreea, fata cea mare.

— Eu am aici, pentru voi, niște chei. Avem cheile de la casa voastră.

Andreea se fâstâcește, pentru că în jurul lor sunt atât de mulți oameni. Sunt voluntarii și localnicii din zonă. Cei mici chițăie fericiți în timp ce se îndreaptă spre casă. Primele intră fetele, care se duc spre camera lor decorată cu zâne și prințese. Se aude un zgomotos „uaaau!", și toate se așază emoționate pe patul supraetajat. În cealaltă cameră se aud glasurile băieților entuziasmați că au calculator și televizor.

— Aveți acolo caiete, se aude Bogdan. Să aveți grijă, să învățați bine și să țineți curat! dar îndemnul lui se pierde între râsetele de bucurie ale copiilor ce-și descoperă noua viață.

Camera veche, fără curent, cu un singur pat, a fost înlocuită de două dormitoare, bucătărie și baie.

— Ce avem aici? întreabă Bogdan.

— Baie, răspunde cel mai mic dintre ei.

— Trebuie să păstrăm, spune Ștefana, una dintre fetițe.

În multe dintre casele construite de el există orfani, și poate nu întâmplător s-a dus spre ei. E terapeutic, sau poate doar nevoia de a-și șterge lui

lacrimile neplânse pentru mama de la care mai avea multe de învățat, și despre care crede că azi ar fi fost tare mândră de el.

— Am făcut din instinct treaba asta. Mă întreabă toată lumea ce e CASA SHARE. E o bucățică din sufletul meu, plus 160 000, câți suntem acum pe Facebook.

De la ultima noastră întâlnire a mai construit șapte case. Pentru o mamă singură ce creștea cu demnitate trei copii, pentru o familie din Vaslui a căror fetiță o văzuse la televizor dorindu-și să mănânce carne cu piure și care trăia într-o sărăcie lucie. A 20-a casă a fost dăruită unei familii cu șase copii frumoși și deștepți, care dormeau toți într-un singur pat, iar părinții pe jos, pe o plapumă. Această locuință a fost construită pe terenul donat de cuplul de tineri de la Casa Share 3, aceiași care găzduiseră familia cu patru fetițe. Iar acum, în friguroasele luni de sfârșit de 2019, Bogdan construiește în paralel două case, 21 și 22. Prima pentru familia unui băiat care suferă de atrofie musculară și care e țintuit într-un scaun cu rotile; a doua pentru o mamă ce-și crește singură copiii. Fosta casă părintească a lui Bogdan va găzdui această familie. Alături de frații lui a decis să o doneze proiectului CASA SHARE.

E fericit și simte să dăruiască mai ales după ce viața i-a făcut un alt mare cadou: o fetiță, Maria, născută în vara lui 2019.

Pentru toți cei ajutați, Bogdan a fost omul care a apărut de nicăieri și le-a întins o mână de ajutor. Așază steagul României pe fiecare casă, și-i învață pe copii să-și iubească țara și să dăruiască. Din 2015 a schimbat viețile a 180 de copii, aducându-i din trecut în zilele noastre. Cinci dintre ei sunt adulți, și sunt independenți. Nu crede în zicala „ultimul stinge lumina", pentru că a ales să fie primul care o aprinde. În viețile acestor copii și în inimile miilor de oameni care vor încerca să descopere sau să devină un Bogdan în fiecare sat, comună sau oraș din România.